

10394
-1-
10394
Lysichovna, Ladziga, uor. kl. Jagint

Spoimnienie z czasu pobytu w Rosji. dn. 29.10.42r.

Dzień 10. II. 1940 roku utkwili nam w pamięci
do dziś dzień i będziemy go pamiętać gdy nas zabierali
w ^{wstrętniej} swej ziemi. W piątek na sobotę w nocy o tej godzinie
przyjeżdżono entkercade i aresztowało Łatusia. Cała rodzina
rozpacza bardzo ale oni w ogóle nie mają tyłko zabrali
Łatusia. A nam kazali spać. Niepłynęło chacie go obmy
jak ktoś puka do drzwi mamusia otworzyła, wtedy
wchodzą entkercadziści z pełnym wyposażeniem i kazali
nam szykować się do drogi. Do nas przemieszają
w drugą obłazę. Dali nam 15 minut. czasu na ubranie
się dzieci. Stoją uzbrojeni krasno armijey i nie pozwalają
nikomu wyjść ani za braci ze sobą zezwają. Mamusia
mimo woli ubrała dzieci spakowała co kolwiek, ponieważ
nie pozwalają braci więcej jak 30 kg. Dzieci splakane
zmarznęte i zaspane oddawali na sanie nie paręce
ze inoże na 40% i tak jak zawieźli do Szkoły.
W szkole jak przycięli pewną ilość ludzi porze-

prowadzili ryż i znowu zastępnie dwuściskając
 na samie i odwoza na główną stację tam gdzie
 transport będzie odholował. Po drodze dwuściskając
 znowu na samie. Dojeżdżaliśmy na stację szalon
 stojąc na 1 km w wagonach już dwuściskając za kratami.
 Ładunek nasz do wagonu brudnego chłodnego
 40 osób i zamknięty. Poł wieców ładunek przyszedł do
 nas i tak siedzieliśmy dwa dni na stacji aż cały
 szalon dwuściskaliśmy zadowoleni. Gdy już był transport
 przygotowany naszymi ryżem i zamknięty
 ruszaliśmy z miejsca dwuściskając zadowoleni. Szalon się ruszył
 a naszymi dwuściskając dwa dni polską ziemię
 jechaliśmy. Gdy polską ziemię i chwały mijaliśmy tylko
 już przez szalon zadowoleni. Jesteśmy na sobieskiej
 terytorii naszymi dwuściskając i dwuściskając.
 Na stacji widzimy transporty które przybywają
 z ludźmi ze stron polski nie widzimy ludzi bo

każdy siedzi w wagonie pod bronią ani przez okna
 nie wyjrzą bo szybko ryżem naszymi potknięte.
 Jedziemy szybko, ryżem nie ciekawego nie widzimy.
 Na przystankach stoją w ten sposób dwie osoby wymażone
 woda kramno armiję po wodę chleb czy też drewno i namy
 nikt nie mógł wyjść z wagonu. Tak jechaliśmy
 dwa tygodnie z dnia na dzień czekaliśmy kiedy
 już będzie koniec jazdy. Przyjeżdżaliśmy do Brankist-
 skiej obłazki na posesję Huelto owiwo.
 Dostaliśmy w ten sposób wyśledzenia się ryżem
 się znowu po polu. Połnowo pojedynkaliśmy furmanki
 i dowiedzieli nas do baraków. 4 baraków było 55 osób
 bardzo było ciemno zimno nie innego nie robiliśmy
 jak tylko las i las. Po południu dali odpoczynku
 trzy dni a potem do pracy z lasem.
 U nas pracowali tetur, mamunia i brat w lesie
 aby znaleźć na chleb. Chleba dostawaliśmy po 400g
 i joreyjszemy ei którzy nie pracowali.

Pracujacy otrzymywali 800g. chleba i porcje wazy.

I tak ubogo zylisimy przez półtora roku.

Dnia 1. IX 1941 roku nastąpiła amnestja wlasnie dla wielu
polskich byla wielka nadzieja ze juz jest wolny.

A krótkim czasie otrzymalismy udostowierzenia
z ktorymi mieliśmy wyjechać na poludnie.

A listopadzie wyruszyliśmy w drogę na poludnie
jechalismy przez dwa miesiace. Czuliśmy w sobie
gdy pojeżdż stanoł bardzo gorze chcieli tam

mieć się. Na niektórych stacjach byly placówki
które do pomagali ludziska podtrzymywali i dlatego

poinscy na poludnie. Na placówkach dawali nam
ci do wyjazdu czuliśmy się bezpiecznie

nie na dalekiej północy walczyli z Niemcami
Te wspomnienie utrwala u nas do dzisiaj

... ..

... ..

II

0000916